

Αξιολόγηση Χρήστη: ○○○○○ / 0

Χειρότερο ○ ○ ○ ○ ○ Καλύτερο **Αξιολόγηση**

ΝΕΟΕΠΟΧΙΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ(Π. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΣ)

Το αίτημα «να ξαναγραφεί η ιστορία» κυριαρχεί σήμερα σε κύκλους διανοουμένων και πολιτικών και γι αυτούς σημαίνει προσφορά -ιδιαίτερα στην εκπαίδευση- μιας κολοβωμένης ιστορίας για την επίτευξη πολιτικών σκοπιμοτήτων.

1. Το πρόβλημα εμφανίστηκε πριν από μερικές δεκαετίες, αρχίζοντας με το μάθημα των Θρησκευτικών. Το 1962 ξέσπασε ο μεγάλος πράγματι αγώνας των Φοιτητών της Θεολογίας, Αθηνών Θεσσαλονίκης, που εκράτησε επί ένα επτάμηνο (27.2-27.9) κλειστές τις δύο Θεολογικές Σχολές, όταν και μειώσεως του Μαθήματος των Θρησκευτικών με τον -κατ' αρχάς- επιλεκτικό περιορισμό των ωρών διδασκαλίας από δίωρο σε μονώρο σε κάποιους τύπους σχολείων.

Το πρόσχημα: η ένταξή μας στην Ευρώπη (Ε.Ο.Κ., τότε), που εκφραζόταν με την «εκσυγχρονιστική» κορώνα του τότε Πρωθυπουργού, κατόχου «Βραβείου Καρλομάγνου», του μεγαλύτερου εχθρού της Ρωμοσύνης: «Δεν χρειαζόμαστε θεολόγους, αλλά γεωπόνους και μηχανικούς!» Ορθότατα ο αείμνηστος καθηγητής Παναγιώτης Μπρατσιώτης, μέλος του ΑΣΕΠ (ήταν το Παιδ. Ινστιτούτο της εποχής), του απηύθυνε το ερώτημα: «Αν σεις λέγετε αυτά, τι θα πεί και τι θα πράξει αύριο μία αριστερωτέρα υμών κυβέρνηση;». Σ' αυτό τον προβληματισμό ζούμε μέχρι σήμερα. Σημαντικό όμως είναι, ότι η φοιτητική ηγεσία αυτού του αγώνα διαπιστώσαμε ότι δεν ήταν μόνο το μάθημα των Θρησκευτικών, που έπρεπε να πέσει θύμα της μανίας του εξευρωπαϊσμού και της παγκοσμιοποίησης, αλλά γρήγορα θα επεκτεινόταν η πολεμική αυτή και στο μάθημα της Ιστορίας και της Γλώσσας μας. Διότι τα τρία αυτά μαθήματα, το καθένα με τον τρόπο του, συνιστούν τα ερμηνευτικά κλειδιά κατανόησης και ερμηνείας του πολιτισμού μας, συμβάλλοντας συνάμα στην διατήρηση της ιστορικής μας συνέχειας και κοινωνικής συνοχής.

Αλλ' αυτά τα δύο μεγέθη είναι σήμερα το «κόκκινο πανί» για τους «εκσυγχρονιστές» όλων των παρατάξεων, που προσπαθούν, με την παρουσία τους στον χώρο της εκπαίδευσης, να τα διαστρέψουν μέχρι να τα καταστρέψουν. Η πορεία αυτή, που οδηγεί σταθερά στην διάλυση του Έθνους μας, μέσα στην επίσης προωθούμενη αντιεθνική ιδέα της Νέας Εποχής, μόνον εκ των ένδον μπορεί να έχει αποτελεσματικότητα, και αυτό το έχουν συνειδητοποιήσει όλοι οι εξωτερικοί εχθροί του Ελληνισμού. Αυτό είχε διατυπώσει τον 19ο αιώνα ο Jakob Philip Fallmerayer (1790-1861) εκθέτοντας τις «Αναμνήσεις από το άγιον Όρος και την Θεσσαλονίκη», που πρόσφατα παρουσίασε ο συνάδελφος κ. Αθανάσιος Καραθανάσης, στην Επετηρίδα της Θεολογικής Σχολής Θεσσαλονίκης. Κάνοντας λόγο ο γερμανός ιστορικός για την νοερά ευχή, τον φιλοδυτικό Βαρλαάμ, τον Ησυχασμό του 14ου αι., αλλά και την Αθωνιάδα και τον Ευγένιο Βούλγαρη, που εκτιμά ιδιαίτερα, προχωρεί στην ταύτιση Ελληνισμού και Ορθοδοξίας:

«Απ' έξω, ας το θυμούνται αυτό στην Ευρώπη -παρατηρει- όλες οι επιθέσεις κατά του ελληνικού έθνους, που είναι ταυτόσημο με το ανατολικό χριστιανικό δόγμα, είναι μάταιη προσπάθεια. Ο κίνδυνος μπορεί να είναι μόνον εσωτερικός»!

Την εκτίμηση αυτή του Fallmerayer, προϋποθέτουν όσα γράφησαν κατά καιρούς άπο τον Kissinger, τον Χομπσμπάουμ κ.α. της ίδιας νοοτροπίας, όπως οι συνεργαζόμενοι με το Ίδρυμα Soros των ΗΠΑ.

2. Την σκοπιμότητα των νεοποχιτών συγγραφέων Ιστορίας υποστυλώνει ένας «παγκόσμιος ειρηνισμός», που υποστασιώνει την άποψη, ότι αρκεί η

απάλειψη των διαιρούντων και ο τονισμός των ενούντων, για να αρθεί το «μεσότειχον» (Εφ. 2,14) μεταξύ εθνών και ανθρώπων, για την προώθηση του πλανητικού ανθρώπου και της πλανητικής κοινωνίας, υπό την «προστασία» και τον «έλεγχο» του Πλανητάρχη της Νέας Εποχής. Προωθείται, συνεπώς, αντιευαγγελικά η «μία ποιμνή» με ποιμένα όχι τον Χριστό, αλλά τον Αντίχριστο, για να μιλήσω εσχατολογικά. Η μέθοδος αυτή, της προβολής των ενούντων και όχι των διαιρούντων, εφαρμόζεται και στην άλλη όψη του Οικουμενισμού, στον θρησκευτικό-θεολογικό, τον διαχριστιανικό διάλογο.

Είναι γεγονός, ότι όχι μόνον οι ίδιες εξουσιαστικές δυνάμεις, αλλά και το ίδιο πνεύμα διέπει και τις δύο πλευρές του οικουμενισμού, αλλά και ο ίδιος στόχος, η εξυπηρέτηση των σχεδίων της Υπερδύναμης και της Νέας Τάξης. Σ' αυτό το κλίμα «συνωστιζονται» τα σχολικά μαθήματα, που σχετίζονται άμεσα με την ταυτότητά μας. Το περιεχόμενο, άλλωστε, αυτών των μαθημάτων είναι το κύριο διαφοροποιητικό στοιχείο του πολιτισμού μας από τον πολιτισμό της Φραγκοτετονικής Δύσης. Δεν θέλουν κάποιοι Ιστορικοί μας -και ίσως και δεν μπορούν- να κατανοήσουν, ότι για τις διχοστασίες και διαιρέσεις δεν πταίουν τα θρησκευτικά και η ιστορία (το παρελθόν δηλαδή), αλλά η πολιτική, οι προκλήσεις και τα ανοσιουργήματα της Υπερδύναμης και των συνεργών της.

Οι αλώσεις του 1204 και του 1453, οι εθνικοί διχασμοί μας ως τον 20όν αιώνα, το δράμα της Κύπρου και το Σκοπιανό, δεν λύνονται με το ξαναγράψιμο της ιστορίας, αλλά με την ορθή κατανόηση των μηνυμάτων της. Εδώ όμως γίνεται αληθινή «γενοκτονία», με την προσπάθεια για την διάλυση των εθνικών ταυτοτήτων, μέσα από την λοβοτόμηση της εθνικής μνήμης και την διάσπαση της εθνικής μας συνέχειας. Έτσι όμως δεν ξαναγράφεται η ιστορία, αλλά φιμώνονται οι πηγές, χωρίς τις οποίες δεν γράφεται αληθινή ιστορία, αλλά μία ανύπαρκτη-κατασκευασμένη παρα-ιστορία. Η επιστήμη τότε δίνει την θέση της στην πολιτική. Το σημαντικότερο όμως και επικίνδυνο είναι, ότι δεν πρόκειται για ιδιοτροπίες μεμονωμένων προσώπων, αλλά για οργανωμένη και συστηματικά μεθοδευμένη αναθεώρηση της ιστορίας, στα όρια ειδικής γι αυτό «σχολής». Τα άρθρα του περιοδικού ΑΡΑΗΝ (τ. 62/2006) αναλύουν πειστικότερα το ζήτημα αυτό, χωρίς μάλιστα κενό. Το προϊόν αυτής της κίνησης είναι πραγματικά «ιστορία του σωλήνα» ως «Κοινή ιστορία των Βαλκανίων».

Ενδιαφέρον όμως είναι, ότι ανάλογες προσπάθειες στην άλλη Ευρώπη δεν μπορούν να γίνουν δεκτές. Η Γαλλία, άλλωστε, δεν μπορεί να απορρίψει τον Ναπολέοντα και η Γερμανία αδυνατεί να απαγγιστρωθεί από το φάντασμα του Βίσμαρκ. Είναι δε γεγονός, ότι η απώθηση του κακού στη λήθη μας καταδικάζει να ξαναζήσουμε τις ίδιες συμφορές. Αντίθετα, η πλήρης γνώση του οδηγεί στην εμπέδωση της γνώσης ως ύλης για την δημιουργία ενιαίας συνείδησης. Η μέθοδος και στοχοθεσία των «εκσυγχρονιστών» της πολιτικής και της ιστορίας θυμίζει έναν προφητικό λόγο, πριν από αρκετά χρόνια, του μεγάλου μας φιλοσόφου της γελοιογραφίας κ. Κυριακόπουλου=ΚΥΡ: «Έλληνες και Τούρκοι έκαμαν τσιμπούσι στην Αλαμάνα. Έψησαν και έφαγαν σουβλάκια. Συμμετείχε και ο Αθανάσιος Διάκος!» Αυτή την ιστορία θέλουν, βασιζόμενη σε ευνουχισμένους στην μνήμη πολίτες, με βάση την αρχή (την είπε σε μια στιγμή η πρωταγωνίστρια της ομάδος): «όποιος ελέγχει το παρελθόν, ελέγχει και το μέλλον»!

3. Την κατεδάφιση αυτή και «ανοικοδόμηση» με τα υλικά της Νέας Εποχής επιχειρούν άνθρωποι, που όχι μόνον ενισχύονται, αλλά είναι τραγικά κατευθυνόμενα θύματα της εκσυγχρονιστικής πολιτικής και διακονούν τις στοχοθεσίες της. Είναι δε ορθό αυτό, που έλεγαν οι Βυζαντινορωμηοί πρόγονοί μας: «όποιος έχει την Κωνσταντινούπολη είναι αυτοκράτορας»! Όποιος έχει σήμερα το Υπουργείο Παιδείας, πλάθει γενιές ανθρώπων, ως θλιβερά ρομπότ. Χρηστούς, δηλαδή εύχρηστους, πολίτες. Οπότε γεννιέται το ερώτημα: εμείς τι μπορούμε να κάμουμε; Θα δεχθούμε παθητικά τα τεκταινόμενα με το ιησούτικο πρόσχημα «non possumus»;

Όχι βέβαια! Στην αντίσταση- αντίδραση σ αυτά τα εγχειρήματα, σε μια χώρα που ακόμη η πλειονοψηφία του Λαού μας δηλώνει την ορθόδοξη ταυτότητά της, η πρώτη κινητοποίηση ανήκει στους Ιδίους τους δασκάλους και καθηγητές. Τι διδάσκουν; Το βιβλίο έχει δευτερεύουσα σημασία. Πρωτεύουσα σημασία έχει ο δάσκαλος.

Έτσι:

α) Τα ελλείποντα, διεστραμμένα η και ασαφή στο διδακτικό εγχειρίδιο συμπληρώνονται και διορθώνονται από τον έλληνα και ορθόδοξο δάσκαλο. Το επιχείρημα των συγγραφέων της εξαμβλωματικής Ιστορίας, ότι «το μάθημα είναι Ιστορία και όχι Θρησκευτικά» αγνοεί τον μέχρι σήμερα διφυή χαρακτήρα του Γένους μας, στην ιστορία του οποίου πολιτική και θεολογία συμπλέκονται ως δύο όψεις της ίδιας πραγματικότητας, συνεπώς ότι αυτό που είναι εκτός πραγματικότητας για τη μία πλευρά, είναι και για την άλλη.

β) Χρειάζεται εσωτερική διεργασία, εκστρατεία διαφώτισης του Ποιμνίου. Και αυτό είναι ευκολότερο στην Κύπρο απ' όσο στην ελλαδική επικράτεια. Διαφώτιση με κάθε προσφερόμενο εκκλησιαστικό μέσο.

γ) Χρειάζεται προώθηση στην δημοσιότητα ιστορικών έργων, που εκθέτουν την Ιστορία μας και όχι την νεοεποχίτικη διαστρόφη της. Περιοδικά, όπως το Άρδην και το Ρεσάλτο, προσφέρουν μεγάλη βοήθεια και είναι δυνατόν να αξιοποιηθούν. Και το τελευταίο:

δ) Είναι απόλυτη ανάγκη να διακρατηθεί η σύνδεση Ιστορίας, Θρησκείας και Γλώσσας, διότι η όποια αποσύνδεσή τους θα προσφέρει μεμονωμένους στόχους, που είναι εύκολο να κτυπηθούν και να εξουδετερωθούν με την μέθοδο του σαλαμιού.

Το πήραμε απο http://diadim-myfaith.blogspot.com/2010/11/blog-post_9021.html